

Arrest

nr. 111 952 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NYVERSEEL loco advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, tot het kort uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, tot het formuleren van algemene en allerm minst ernstige kritiek en "dito" beweringen, en tot het ontkennen en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielp procedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. Waar hij thans in zijn verzoekschrift wijst op de beperkte duur van zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken en in dit verband onder andere laat gelden dat hij er "ook wat betreft de moord op zijn broer (...) onvoldoende tijd" kreeg "om dit uiteen te zetten", mist zijn betoog elke ernst. Verzoeker maakte immers noch tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken, noch nadien tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal melding van het feit dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken onvoldoende de tijd zou hebben gekregen om zijn problemen uiteen te zetten. Integendeel zelfs, verzoeker had op het einde van zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken, wanneer hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal had hij evenmin enige opmerking over het verloop van zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken. Meer nog, toen de commissaris-generaal hem bij aanvang van het gehoor expliciet vroeg of hij opmerkingen had over (het verloop van) zijn eerdere interview op de Dienst Vreemdelingen zaken, antwoordde hij ontkennend en gaf hij aan dat het goed was verlopen en hij er de belangrijkste redenen die de aanleiding gaven tot zijn vertrek had kunnen melden. Zijn bewering vindt derhalve geen steun in het administratief dossier. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekers huidige uitleg dat "het feit dat er (...) geen FIR werd ingediend n.a.v. de moord op" zijn broer "enkel ingegeven" werd "door het beperkt vertrouwen dat deze hadden in de politie" wijkt manifest af van zijn eerdere verklaring, namelijk dat dit feit nalaten ingegeven werd doordat er geen getuige was van de moord en de leden van de raad niet wilden helpen (gehoorverslag CGVS 12 juni 2013, p. 12).

Verzoekers huidig betoog dat er geen enkel degelijk en grondig onderzoek is gebeurd naar de door hem neergelegde documenten en de inhoud ervan mist elke grondslag. De commissaris-generaal heeft immers wel degelijk en zeer nauwgezet de door verzoeker neergelegde documenten onderzocht en heeft zijn vaststellingen hieromtrent omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Zijn huidige uitleg dat "de politie n.a.v. deze FIR's niets ondernam gezien deze Matloob en familie zeer rijke personen waren met veel invloed en ook hun invloed konden laten gelden bij de politie" verklaart, noch rechtvaardigt de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van de FIR's, minstens biedt het geen verklaring waarom hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet de minste melding maakte van het feit dat de inhoud van de FIR's niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen of geen correcte weergave bieden van de feiten zoals ze in werkelijkheid zouden zijn gebeurd. Verzoeker bleek tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal totaal niet op de hoogte van de inhoud van de door hem aangebrachte documenten en was er zich klaarblijkelijk geheel niet van bewust dat de verklaringen die hij dienaangaande aflegde er manifest tegen indruisten.

Dit blijkt duidelijk ook uit het feit dat verzoeker aan de commissaris-generaal verklaarde dat er slechts één keer een FIR tegen hem was ingediend, dit na het eerste incident, en dat hij, op de vraag van de commissaris-generaal waar deze zich bevindt, deze FIR niet kon verkrijgen omdat die door zijn tegenstanders werd ingediend (gehoorverslag CGVS 12 juni 2013, p. 14), dit terwijl in werkelijkheid, zo blijkt uit de inhoud ervan, alle drie door hem aangebrachte FIR's hem als schuldige aanduiden en volledig afwijken van zijn verklaringen. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet welke documenten hij voorlegt en goed of afdoende op de hoogte is van de inhoud ervan. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Hij gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een

ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

1.2. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, [http://curia.europa.eu RvS](http://curia.europa.eu/RvS) 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie van Amnesty International aangaande de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep."

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, licht zij toe dat de FIR's nu net aantonen dat zij wel degelijk vervolgd wordt. De inhoud van deze FIR's toont, volgens verzoekende partij ter terechtzitting, immers aan dat door de corruptie de politie nu net de visie heeft overgenomen van haar belagers. Voor het overige heeft verzoekende partij geen opmerkingen en volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 9 september 2013 opgenomen grond weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het volharden in de middelen van haar verzoekschrift zonder evenwel concrete elementen aan te brengen die de in de beschikking van 9 september 2013 aangevoerde grond weerleggen. Dat de inhoud van de FIR's aantonen dat door de corruptie de politie nu net de visie van haar belagers heeft overgenomen, verklaart noch rechtvaardigt de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de inhoud van de FIR's, minstens biedt het geen verklaring waarom zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet de minste melding maakte van het feit dat de inhoud van de FIR's niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen of geen correcte weergave bieden van de feiten zoals ze in werkelijkheid zouden zijn gebeurd. Verzoekende partij bleek tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal totaal niet op de hoogte van de inhoud van de door haar aangebrachte documenten en was er zich klaarblijkelijk geheel niet van bewust dat de verklaringen die zij dienaangaande aflegde er manifest tegen indruisten. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij weet welke documenten hij voorlegt en goed of afdoende op de hoogte is van de inhoud ervan. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De Raad benadrukt overigens dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde FIR's. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS